

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Варна, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело №
20233110109261 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното :

**Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, депозирана
във ВРС на 20.07.2023 г. от ищцата И. К. Р., ЕГН *****, с постоянен адрес : ***,
чрез процесуален представител - адв. Д. П. П., ВТАК, със съдебен адрес: ****, против
ответната страна А. З. С. П., БУЛСТАТ ***, с адрес: ***, с посоченото в титулната част на
исквата молба правно основание: чл. чл. 128 КТ, чл. 220, чл. 222, ал. 3 КТ.**

В исквата молба ищцата е навела следните твърдени факти и обстоятелства:

И. Р. сочи, че изпълнявала длъжността „Социален работник“ в отдел „Закрила на
детето“, Дирекция „Социално подпомагане“ - Варна от 26.11.2003 год. За изпълняваната от
ищцата Ив.Р. длъжност със Заповед № ОА- Д-Вн-02-6-16/20.02.2020год. на Директора на
Дирекция „Социално подпомагане“ Варна, считано от 01.01.2020год. ѝ била определена
основна месечна заплата от 1095 лева. На 01.09.2020год. на И. Р. била връчена Заповед №
ЧР-4 358/31.08.2020 год. на Изпълнителния директор на А. З. С. П., с която считано от
същата дата било прекратено трудовото правоотношение на ищцата с *** поради
придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Със същата Заповед на
ищцата били определени за изплащане следните обезщетения: по чл.220, ал. 1 от КТ -
обезщетение за неспазено предизвестие в размер на brutното трудово възнаграждение за 1
месец; по чл.222, ал.3 от КТ - обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за
6 месеца.

Със Заповед № ЧР-7 167/10.09.2020 год. била изменена уволнителната заповед на

ищцата в частта относно дължимото обезщетение по чл.222, ал.3 КТ и същото било увеличено на 10 брутни трудови възнаграждения, както и било определено изплащане на основание чл.224. ал.1 КТ на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 14 дни.

Видно за ищцата било от приложените към исковата молба фиш за работна заплата за м.август 2020 год. и Удостоверение изх.№ 0301-94И-00-1438#1/17.07.2023год., издадено от А. З. С. П., Дирекция „Социално подпомагане“ - Варна, че от страна на работодателя на ищцата й били изплатени трудово възнаграждение за м.08.2020 год. и обезщетения в размери както следва: брутно трудово възнаграждение за м.08.2020 год. в размер на 1 095 (хиляда и деветдесет и пет) лева, обезщетение по чл.220, ал. 1 КТ за неспазено предизвестие в размер на брутното трудово възнаграждение за един месец - 1 095 (хиляда и деветдесет и пет) лева; обезщетение по чл. 222, ал.3 от КТ в размер на брутното трудово възнаграждение на ищцата за 10 месеца - 10 949,98 (десет хиляди деветстотин четиридесет и девет и 0.98) лева и обезщетение по чл.224, ал. 1 КТ за неизползван годишен отпуск за 14 работни дни - 730 (седемстотин и тридесет) лева.

При така изложеното по-горе, ищцата счита, че работодателят й А. З. С. П., не изпълнил точно задължението си за начисляване и плащане на трудово възнаграждение съгласно **чл.128 КТ** поради следното:

С ПМС № 240 от 31.08.2020год., за допълнение на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, приета с Постановление № 129 на Министерския съвет от 2012 г., **обн. в ДВ бр.78 от 04.09.2020год.**, бил създаден § 3 а, съгласно който в срок до 4 септември 2020г. ръководителят на административната структура определя еднократно нов размер на индивидуалните основни месечни заплати, увеличен с не повече от 30 на сто от досегашния размер, за служителите в определени администрации и административни структури, в т.ч. и за служителите на А. З. С. П..

Постановлението влизало в сила от 1 август 2020 г., т.е., според ищцата ПМС имало ретроактивно действие.

Ищцата се позовава на норма на основния закон в РБ - чл.5, ал.5 от Конституцията на РБ, съгласно която всички нормативни актове се публикуват. Те влизали в сила три дни след обнародването им, освен когато в тях е определен друг срок, както в случая с ПМС № 240 от 31.08.2020год. По този начин с обратна сила се преуреждали отношения, които съществували преди обнародване на нормата. Към 01.08.2020год. твърди Ив.Р., че била в трудово правоотношение с ответника, поради което счита, че следвало и да се приеме, че § 3 а от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, следвало да има действие и по отношение на ищцата.

Въз основа на изложеното по-горе и приложените към исковата молба доказателства, в нарушение на императивните изисквания на ПМС № 240 от 31.08.2020год., ПМС № 240/31.08.2020 г., твърди ищцата, че не било взето под внимание от страна на ответника при начисляване на дължимите й се обезщетения и трудово възнаграждение за м.08.2020 год. при прекратяване на трудовото правоотношение. Това ищцата намира за неправилно и

незаконно и пораждало у нея правен интерес от предявяване на настоящия иск. Въз основа на гореизложеното **ищцата е отправила и следното искане** до съда :

Моли съдът да постанови съдебно Решение, по силата на което да бъде осъдена **А. З. С. П., БУЛСТАТ *****, с адрес ***, на основание чл.128 КТ, чл.220 КТ, чл.222, ал.3 КТ да заплати на ищцата И. К. Р. суми в размери и с основание както следва: СУМА в размер на 328.50 (триста двадесет и осем и 0.50) лева, представляваща остатък от дължимо трудово възнаграждение за положен труд през м.08.2020 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 20.07.2023 г. , до окончателното изплащане на задължението; СУМА в размер на 328.50 (триста двадесет и осем и 0.50) лева, представляваща остатък от дължимо обезщетение за неспазен срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 20.07.2023 г. до окончателното изплащане на задължението; СУМА в размер на 3 285.00 (три хиляди двеста осемдесет и пет) лева, представляваща остатък от дължимо обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 20.07.2023 г. до окончателното изплащане на задължението.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна **А. З. С. П.**, представлявана от Т. М. - За изпълнителен директор, съгласно Заповед №РД01-1683/31.08.2023 г., със седалище и адрес на управление: ***2, БУЛСТАТ ***, е депозирала ОТГОВОР на исковата молба . (По делото първо е заведен подаден по ел.път отговор на искова молба, с рег. вх. № 66250/8.9.2023 г, а на 11.09.2023 г. е депозиран същия отговор , но чрез куриерски услуги , заведен с рег. № 66 666/23.)

В срока и на основание чл. 131 от ГПК, ответната страна **А. З. С. П./*****, **оспорва** исковата претенция по основание и размер, доколкото счита последната за **недопустима и неоснователна** по мотиви, изложени, както следва:

Трудовото правоотношение на ищцата било прекратено на основание Заповед № ЧР-4 358/31.08.2020 г. на изпълнителния директор на А. З. С. П. на основание чл.328, ал.1 КТ, т.10, считано от 01.09.2020г., поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

С ПМС № 240/31.08.2020г. била допълнена Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация /Наредбата/, като бил създаден нов § 3а, т.9 ПЗР, според който в срок до 04.09.2020г. ръководителят на административната структура определя еднократно нов размер на индивидуалните основни месечни заплати на служителите в ***, увеличен с не повече от 30 на сто от досегашния размер.

Нормата влизала в сила от 01.08.2020г., т.е. назад във времето от обн. в ДВ на 31.08.2020г., но била приложима за възнагражденията спрямо служителите, намиращи се в трудови правоотношения с ***. Съгласно чл.5, ал.5 от КРБ, във връзка с чл.41, ал.1 Закон за нормативните актове и чл.14, ал.1 от Закона за нормативните актове , обратна сила на

нормативен акт можело да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба.

В изпълнение на цитираната норма били издадени заповеди № РД 01-1682/04.09.2020 г., №РД 01-1683/04.09.2020 г. и №РД 01-1684/04.09.2020 г. от ИД на ***. Съгласно т. 5 от Заповед №РД 01-1683/04.09.2020 г. работодателят изключил от увеличение на възнаграждението лицата, които към 04.09.2020 г. били с прекратени трудови правоотношения. Във връзка с посоченото и доколкото трудовото правоотношение на ищцата било прекратено считано от 01.09.2020 г., ответната страна твърди, че липсва основание, в това число и база за изчисляване на нов размер на изплатените на ищцата със заповед за прекратяване на трудово правоотношение обезщетения по чл. 220, ал. 1 и чл. 222, ал. 3 от КТ.

Видно било за ответната страна от приложените от ищцата доказателства, че работодателят изпълнил задължението си по чл. 128, т. 2, съответно чл. 220, ал. 1, чл. 222, ал. 3 от КТ, като начислил дължимите на ищцата трудово възнаграждение и обезщетения, поради прекратяване на трудовото правоотношение. Размерът на обезщетенията бил начислен, съгласно чл. 228 от КТ на база последното получено от работника или служителя брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождаш месеца, в който възникнало основанието за съответното обезщетение. Разпоредбата на чл. 228, ал. 1 от КТ намира ответната ***, че е ясна и категорична - брутното трудово възнаграждение за определянето на обезщетенията по раздел III от Глава Десета от КТ било полученото от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение, доколкото друго не е предвидено. „Полученото“ по смисъла на текста брутно трудово възнаграждение не можело да се влияе от последващи факти, каквито в конкретния случай представлявали новите размери на заплатите на служителите на ***.

Основанието за получените от ищцата обезщетения възниквало от момента на прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, а именно 01.09.2020 г.

Предявените от ищцата искове за определянето ѝм на база приетите нови размери на възнаграждения били във връзка с Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация и ПМС №240/31.08.2020 г., ДВ бр. 78/04.09.2020 г. но **неоснователни**, поради липса на валидно трудово правоотношение, респективно качество „работник“, към момента на обнародването му. От момента на прекратяване на съответното правоотношение за *** не съществувало правно основание, от което да можело да произтичат права за минал период. Темпоралното действие на сочената преходна разпоредба обхващало само служители, с които работодателя / органа по назначаването бил във валидно, съществуващо правоотношение.

Ответната страна счита, че не би могла да се приеме и тезата за дължими плащания под формата на обезщетения, тъй като обезщетението като форма на плащане имало друга правна същност, предназначение и последици, а още повече, че такъв вид обезщетение не бил уреден в действащото българско законодателство. Претендираните суми според *** били недължими, поради прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата, което следвало от разпоредбата на чл.228, ал.1 КТ, въз основа на която и били определени

размерите на изплатените на ищцата обезщетения по реда на КТ.

Предявените от ищцата искове за определянето ѝм на база приетите нови размери на възнаграждения с §3а Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация, с ПМС №240/31.08.2020г., ДВ бр.78/04.09.2020г. ответната *** счита, че са неоснователни, поради липса на валидно трудово правоотношение към момента на обнародването на ПМС № 240. В този смисъл служителите с прекратени правоотношения в процесния период обективно не могли да бъдат обхванати от действието на постановлението, тъй като към момента на обнародването му те вече били загубили качеството си на „работник“ и своята правна връзка с агенцията.

По отношение на доказателствените искания на ищцата, ответната страна моли същите да не бъдат уважени на основание чл. 159, ал. 1 от ГПК, тъй като касаели факти, които според *** нямат значение за решаване на делото. Предвид изложеното, ответната *** моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявените искове от ищцата И. Р. против ответната А. З. С. П. като **недопустими и неоснователни**. Ответната страна моли за присъждане на направените разноски за процесуално представителство в размер на юрисконсултско възнаграждение. В подкрепа на изложеното в отговора на искова молба ответната страна прилага Заповед №РД01-1682/04.09.2020 г.; Заповед №РД01-1683/04.09.2020 г.; Заповед №РД01-1684/04.09.2020 г.; Заповед №РД01-1683/31.08.2023 г.

В проведеното по делото първо и единствено открито съдебно заседание от 11.12.2023 г. ищцата, чрез процесуалния ѝ представител адв.П. е представила молба за допускане изменение на иска с правно основание **чл. 214 от ГПК** (добавяне на мораторните лихви до датата на подаване на исковата молба), на което искане ответната страна, представлявана от юрисконсулт Д. не е възразила .

Видно и от протокола от проведеното открито съдебно заседание, съдът е намерил че не са налице пречки за допускане на исканото изменение на иска, поради което и е допуснал **на основание чл. 214 от ГПК, изменение на предявените от И. К. Р., ЕГН *******, с постоянен адрес: *****, против А. З. С. П., БУЛСТАТ *****, с адрес: *******, **искове** с правно основание чл. 128, т.2 КТ, чл. 220, чл. 222, ал. 3 КТ, посредством добавяне на претенции за мораторни лихви към главните вземания, като исковите **следва да се считат за предявени от датата на сезиране на съда - 20.07.2023 г.**, както следва:

з а **СУМА** в размер на **328,50 лв.**, представляваща остатък от дължимо **трудоово възнаграждение** за положен труд през м.08.2020 г.; за **СУМА** в размер на **76,75 лв.**, представляваща **мораторна лихва** за забава върху сумата от 328.50 лв. за периода от 01.09.2020 г. до датата на подаване на исковата молба - 19.07.2023 г. вкл., **ведно със законната лихва** върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 20.07.2023 г., до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.128 , т.2 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД**;

за **СУМА** в размер на **328,50 лв.**, представляваща остатък от дължимо **обезщетение** за **неспазен срок на предизвестие** при прекратяване на трудовото правоотношение; за **СУМА** в размер на **88,99 лв.**, представляваща **мораторна лихва** за забава върху сумата от

328.50 лв. за периода от 01.09.2020 г. до датата на подаване на исковата молба - 19.07.2023 г. вкл., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 20.07.2023 г., до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.220 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД и**

за СУМА в размер на **3285,00 лв.**, представляваща остатък от дължимо обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, за СУМА в размер на **889,94 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху сумата от 3285.00 лв. за периода от 01.09.2020 г. до датата на подаване на исковата молба - 19.07.2023 г. вкл., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 20.07.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.222, ал.3 КТ и чл. 86, ал.1 ЗЗД.**

Така предявените и изменени искове ищцата , чрез процесуалния й представител адв. П. ищцата поддържа в о.с.з. и моли съда да уважи изцяло исковата претенция ведно с присъждане на сторените по делото съдебни разноски. Моли за предоставяне на срок за представяне на писмени бележки.

В същото открито съдебно заседание ответната страна, представлявана от юрисконсулт Д. поддържа отговора на искова молба и повтoря становището си за недължимост на исковите суми , като желае отхвърляне на исковата претенция и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

В рамките на предоставения на ищцата срок, по делото на 20.12.2023 г. адв.Д.П. е депозирала и писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ , след запознаване със становищата на страните, въз основа на събраните по делото доказателства, приложимия закон, съгласно нормите на чл.235 и чл. 236 ГПК , приема за установено и изяснено по делото от **ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна, следното :**

Районен съд Варна е сезиран с обективно, кумулативно съединени искове , които с проекта за доклад , обявен за окончателен , без възражения на страните , е квалифицирал както следва :

1./иск с правно осн. **чл.128 , т.2 КТ** за изплащане на неизплатена част от трудово възнаграждение,

2./иск с правно осн. **чл.220 КТ** за изплащане на неизплатена част от обезщетение за неспазено предизвестие

3./иск с правно осн.**чл. 222 ,ал.3 КТ** за изплащане на неизплатена част от обезщетение при прекратяване на ТПО поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст .

4.Към всеки от основните осъдителни искове ищцата е съединила и акцесорно искане за изплащане и на **законната лихва** върху отделните парични вземания, считано от датата на сезиране на съда - датата на подаване на исковата молба и до окончателното изплащане

на вземанията, което искане е с правно **осн. чл. 86, ал.1 ЗЗД**.

На осн. чл.214 ГПК съдът е допуснал изменение на така предявените искове като към главните осъдителни искове освен законната лихва за забава считано от датата на сезиране на съда са включени и претенциите за присъждане на мораторни лихви считано от датата на дължимостта на всяко едно главно вземане до датата на подаване на исковата молба и на осн. чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Спорът по делото между страните се свежда само до това дали ответната страна е изпълнила точно задълженията си за заплащане на трудово възнаграждение и обезщетения по чл.220 и чл. 222, ал.3 КТ при прекратяване на ТПО с ищцата или са останали дължими и неплатени от ответната страна към ищцата суми .

При така очертаните предметни рамки на спора, съдът с доклада по делото е разпределил тежестта на доказване между страните, като в съответствие с общата норма на чл. 154 ГПК е указал и на двете страни, че всяка една страна следва да установи и докаже твърденията и или възраженията си, въз основа на които черпи за себе си положителни права.

В изпълнение на задължението си по чл.146 , ал.1 , т.5 ГПК съдът е възложил в тежест на ищцата да установи и докаже : че с ответника са се намирали за посочения в исковата молба период във валидни трудови правоотношения, размера на договореното трудово възнаграждение за последния отработен месец , прекратяването на трудовото правоотношение на посоченото от ищцата правно основание и дата, основанието и размера на изплатените ѝ при прекратяването на трудовото правоотношение суми за трудово възнаграждение и обезщетения .

По същество съдът е указал на ищцата, че следва да установи и докаже релевираното от нея основно твърдение, че с изменението в законодателството, а именно с приемането на ПМС № 240 / 31.08.2020 г. и влизане в сила на ПМС № 240, на ищцата е следвало да ѝ бъде начислено и изплатено от ответната *** както по-високо по размер трудово възнаграждение, така и по-високи по размер обезщетения по чл. 220 КТ / за неспазен срок на предизвестие / и по чл. 222, ал.3 КТ / обезщетение при прекратяване на ТПО, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст /; дължимостта на всяко от паричните вземания в посочения в петитума на исковете размер ведно със законната лихва.В тежест на ищцата е било и да докаже, че ответникът се намира в забава, поради което и дължи на ищцата претендираните законни лихви върху всяко главно задължение, начинаей от датата на подаване на исковата молба.

В тежест на ответната страна съдът е възложил да установи точното във времево и количествено отношение изпълнение на задължението си за плащане на трудовото възнаграждение,обезщетението на ищцата в пълен размер на основание чл.220 и чл. 222, ал. 3 КТ.В тежест на ответника е било възложено и да установи и докаже , че не е изпадал в забава с оглед обективизираното акцесорно искане с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, но без да доказва отрицателни факти, които съгласно трайната съдебна практика не подлежат на доказване.

По същество: ответникът е следвало да докаже твърдението си, че ТПО на ищцата е прекратено преди да бъде прието ПМС № 31.08.2020 г. в подкрепа на релевираните възражения, че цитираното ПМС би било приложимо само по време, в което страните са се намирали в ТПО.

На последно място, с доклада по делото съдът изрично е обявил на страните, че **основният им спор има само правен характер и се свежда до това приложимо ли е било ПМС № 240 / 31.08.2020 г.** към датата на прекратяването на ТПО. Съдът не е отделил с доклада по делото безспорни факти, т.к. твърденията и на двете страни по основните факти са идентични, а и спорът се свежда до това дали към момента на прекратяването на ТПО е следвало ответникът да приложи и ПМС № 240/ 31.08.2020 г. /като твърди ищцата/.

При така изложеното по-горе, съдът въз основа на съвкупния и поотделен анализ на събраните по делото писмени доказателства (представените с исковата молба заверени копия: Заповед № ЧР-4 358/31.08.2020 г. на Изпълнителния директор на А. З. С. П.; Заповед № ЧР-7 167/10.09.2020 г.; Заповед № ОА-Д-Вн-02-6-16/20.02.2020 г.; фиш за работна заплата за м.август 2020 г.; удостоверение изх.№ 0301-94И-00-1438#1/17.07.2023 г.; ПМС № 240 от 31.08.2020 г. за допълнение на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, приета с Постановление № 129 на Министерския съвет от 2012 г.; Справка за субект на Булстат от Регистър Булстат]представените с **отговора на исковата молба заверени копия на следните писмени доказателства, а именно: Заповед № ЧР-4 358/31.08.2020 г. на Изпълнителния директор на А. З. С. П.; Заповед № РД01-1682/04.09.2020 г.; Заповед № РД01-1683/04.09.2020 г.; Заповед № РД01-1684/04.09.2020 г.; Заповед № РД01-1683/31.08.2023 г., а и допълнително представените от адв.П. в о.с.з. заверени копия на : извлечение от Портал за обществени консултации; Решение № 3033/11.10.2022 г. по гражданско дело № 1709/2022 г. по описа на Районен съд -Варна, 7 състав; Решение № 372/24.03.2023 г. по въззивно гражданско дело № 66/2023 г. по описа на Окръжен съд - Варна, III състав, Решение № 493/20.10.2022 г. на Комисията за защита от дискриминация) **заключението по допуснатата и приета и неоспорена от страните съдебно - счетоводна експертиза, приема за установено, изяснено и доказано по делото следното :****

Със Заповед № ЧР - 4 335/31.08.2020г. на Изпълнителния директор на А. З. С. П., трудовото правоотношение на ищцата И. К. Р., ЕГН *****, заемаща длъжност „ социален работник „, ниво 11, ниво специалист 1, с код по НКПД 2635 -6004 е било прекратено считано от 01.09.2020г., поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. /л.7/.

Заповедта е била връчена на ищцата на 01.09.2020г. и не се твърди и да е оспорвана. Със същата заповед на ищцата е определено да се изплатят следните обезщетения : по чл.220, ал.1 КТ - за неспазено предизвестие в размер на brutното трудово възнаграждение за един месец и по чл.222, ал.3 КТ - в размер на brutното трудово възнаграждение за 6 месеца.

С последваща Заповед № № ЧР-7 167/10.09.2020 год. е била допълнена и изменена

уволнителната заповед на ищцата , както е било определено :

1. На осн. чл. 224 , ал. 1 КТ да се изплати на ищцата обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 14 дни и

2. На осн. чл.222, ал.3 КТ на ищцата да се изплати обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за 10 месеца вместо за 6. /л.8 /. Цитираната заповед е била връчена на ищцата на дата 29.09.2020 г.

Видно от приобщената по делото на л. 9 -ти Заповед № ОА - Д - Вн - 02- 6- 16/20.02.2020 г. издадена от Директор ДСП -Варна при *** , на осн. чл. 118, ал.3 КТ, във вр. чл. 107 а , ал.12, т.1 КТ , чл.12, ал.1 и чл. 18 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация , чл. 12 , ал. 1 и ал. 2 от Вътрешните правила за заплатите в *** , чл. 64 , ал.2 ПМС № 381/ 30.12.2019 г. , обн. ДВ , бр. 2 / 7.1.2020 г. , § 9 на ПМС № 13 от 28.01.2020 г. , обн.ДВ, бр.9 от 31.1.2020г. и в изпълнение на Заповед № РД 01- 0263/14.02.2020 г. на ИД на *** , на ищцата И. Р. на длъжност „ социален работник „ при Отдел „Закрила на детето „при ДСП Варна, при *** Варна е определена основна месечна заплата в размер на 1095 лв. , като заповедта е връчена на ищцата на дата 21.02.2020 г.

Установено е по делото от приобщеното на л.10 - ти заверено копие на фиш за работна заплата за м. август 2020 т. , че на ищцата работодателя е начислил основна заплата от 1095 лв.

От приложеното на л. 11 - ти удостоверение издадено от ДСП Варна, *** , се установява, че със Заповед № ЧР - 4 358 /31.08.2020 г. е прекратено ТПО на ищцата Р., считано от 1.9.2020 г., като към момента на прекратяване на ТПО размера на основната месечна заплата е бил 1095 лв., а през м. 09.2020 г. на ищцата са били изплатени обезщетения : по чл.220 , ал.1 КТ за неспазено предизвестие в размер на БТВ за 1 м. в размер на 1095 лв. ; по чл. 224, ал.1 КТ за неползван платен годишен отпуск за 14 работни дни в размер на 730 лв. и по чл. 222 , ал.3 КТ при придобито право за пенсиониране за осигурителен стаж и възраст 10 БТВ в размер на 10949.98 лв. /л.11/.

Така вписаните в удостоверението обезщетения ищцата не оспорва , че е получила, но твърди че работодателят - ответник незаконосъобразно не е приложил и съответно не и е начислил и изплатил дължимите се пълни размери на трудово възнаграждение и обезщетения при действието на Постановление № 240/ 31.08.2020 г. / л. 12,13 от делото / .

Твърденията на ищцата , че ПМС № 240/31.08.2020 г. не е било приложено от работодателя при прекратяване на ТПО се установяват и от представените от ответника с отговора на искова молба заверени за вярност с оригинала копия на заповеди № РД 01- 1682/04.09.2020 г./л.23/ , №РД 01-1683/04.09.2020 г./л.24,25/ и №РД 01-1684/04.09.2020 г. от ИД на *** / л.26 , 27/. С т. 5 от Заповед №РД 01-1683/04.09.2020 г. работодателят е разписал : „ Лицата, които към 04.09.2020 г. са с прекратени трудови или служебни правоотношения , нямат право на увеличение на индивидуалната основна месечна заплата, тъй като не се намират в правоотношение с агенцията . „ , с което е изключил този кръг лица от приложното поле на ПМС 240/31.08.2020 г. на МС / л.24/.

Видно от преписа на **Решение № 493/20.10.2022 г. на Комисията за защита от дискриминация / л. 61 - 67 /** по жалба на ищцата и още 8 други трети на спора лица против ******* , е установила, че ответната страна А. С. П. е извършила **нарушение на забраната за дискриминация** на основана на признаците „възраст „ и „обществено положение „ по см. на чл. 4, ал.1 ЗЗДскр и нарушение на чл. 14 , ал.1 ЗЗДскр спрямо жалбоподателите при прекратяване на трудовите ѝм договори, като е препоръчано на осн. чл. 47, ал.6 ЗЗДскр ******* да предприеме всички възможни и необходими мерки за постигане на целите на ЗЗДскр , като предвиди във вътрешните си правила изрични мерки за спазване на принципите на равенство в третирането ,равенство във възможностите и за равно възнаграждение за еднакъв равностоеен труд . В мотивите на същото Решение на Комисията за защита от дискриминация се съдържа разяснение на признака „възраст“ и „обществено положение“ по смисъла на ЗЗДскр и установения от Комисията факт, че ******* като работодател на жалбоподателите е била информирана за предстоящите промени и предвиждания в проекта на ПМС за допълнение на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация , но не е изпълнила законното си задължение за равно възнаграждение за еднакъв или равностоеен труд , съгласно изискването на чл.14 ЗЗДскр , като при прекратяването на ТПО на жалбоподателите на осн. чл.328 т. 10 КТ , полагали труд в периода 1.8.2020г. - 28.8.2020г. и до 31.9.2020 г., както и останалите служители на ******* , жалбоподателите не получили увеличение на работна заплата.

Останалите представени от ищцата по делото преписи от влезли в сила Решения на РС Варна и ОС Варна макар и да касаят същия правен спор, са пряко ирелевантни към настоящия казус, но съдържат правен анализ на спора по делото .

На последно място , от фактическа страна , по делото на база неоспореното от страните заключение по допуснатата **съдебно - счетоводна експертиза** ,възложена на вещото лице М. И. / л. 40 - 44 / безспорно се установява , че ако основната работна заплата на ищцата, към датата на прекратяване на ТПО би била изчислена от работодателя съгласно § 3 на ПМС № 240 /31.08.2020 г. би бил 1423,50 лв., а допълнително дължимото трудово възнаграждение за м. август 2020 г. би бил **328.50 лв.**, размерът на дължимото за доплащане обезщетение за неспазен срок на предизвестие би бил **328.50 лв.** а размерът на обезщетението по чл.222 , ал.3 КТ би бил **3285.02 лв.**

При така установеното по-горе , от фактическа страна, съдът достига до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ :

Ищцата и ответника работодател са били в трудово правоотношение до дата 1.9.2020 г., като ТПО на ищцата е прекратено на осн. чл.328 , ал. 1 т.10 КТ .

Спор по делото няма, а и е установено, че ТПО на ищцата е прекратено поради придобиване на право на пенсия за осигурител стаж .Изяснено по същество е че уволнителната заповед от 31.08.2020 г. е допълнена и изменена с последваща Заповед на работодателя от **1.09.2020 г.**, като при прекратяване на ТПО работодателят е определил на ищцата да се изплати обезщетение за неспазено предизвестие в размер на БТВ за 1 м., обезщетение по чл. 222, ал.3 КТ в размер на БТВ за 10 месеца и обезщетение по чл. 224 ,

ал.1 КТ за неползван годишен отпуск за 14 дни , както и че със Заповед от 20.02.2020 г. работодателят е определил на ищцата считано от 01.01.2020 г. основна месечна работна заплата от 1095 лв.

От така изложеното по -горе се налага и еднозначния извод от правна страна, че считано от 1.09.2020 г. ищцата и ответника не се намират в трудово правоотношение , а последният отработен от ищцата месец преди прекратяването на ТПО е м. август . Към месец август 2020 г. на ищцата е било определена от работодателя основна месечна работна заплата от 1095 лв.

Страните не спорят , че при прекратяване на ТПО на ищцата, ответникът - работодател не е приложил Постановление № 240/31 август 2020 г. за допълнение на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация , приета с ПМС № 129 на МС от 2012 г.

В подкрепа на факта, че работодателят - ответник не е определил на осн. § 3а от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, изменена с Постановление № 240/31.08.2020 г. еднократно нов размер на индивидуалната основна месечна заплата на ищцата, увеличен с не повече от 30 % от размера , който ищцата е имала, са представените от ответника работодател с отговора на искова молба Заповеди, издадени от ***. Именно със **Заповед № РД 01 - 1683/04.09.2020 г.** Директора на *** е въвел **т. 5** която е изключил от приложното поле на § 3 а от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация изменена с Постановление № 240/ 31.08.2020 г. лицата които към 04.09.2020 г. са с прекратени трудови правоотношения .

Спорът по делото е дали § 3а от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация изм. с Постановление № 240 / 31.08.2020 г. е действал към 1.09.2020 г. спрямо ищцата, респективно следвало ли е да бъде увеличено трудовото ѝ възнаграждение с не повече от 30 процента и какъв би бил размера на БТВ и дължимите се обезщетения при прекратяването на ТПО .

Отговорът на този спорен въпрос отчасти се съдържа в Решение № 493/20.10.2020 г. на **Комисията за защита от дискриминация**, а от правна страна - изцяло в Решение № 3033/11.10.2022 г. на РС Варна, VII - ми състав по гр.д. № 20223110101709/22 и Решение № 372/24.03.2023 г. на ОС Варна , III -ти състав по в. гр.д.№ 20233100500066 /23 г. , но и в трайната съдебна практика .

По същество съдът намира предявените по делото обективно кумулативно съединени главни и акцесорни осъдителни иски за изцяло доказани и по основания и по размери .

По така предявените иски , съдът от правна страна излага следните мотиви :

На първо място по иска с правно осн. чл.128 , т.2 КТ :

В материално правната разпоредба на чл.128 , т.2 КТ е законоустановено, че „работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа „ . Съгласно практиката на ВКС , обективизирана в Решение № 171 / 10.07.2021 г. на IV - то г.о. , ГК трудовия договор е особен вид възмезден

договор, което се обуславя от съдържанието на основните насрещни престации по него - от страна на работника/служителя - предоставяне на работна сила , а от страна на работодателя - заплащане на трудово възнаграждение,представляващо цената на работната сила.Следователно, работникът/служителят има право на трудово възнаграждение само за времето, през което реално, действително е предоставял на разположение своята трудова сила.

На второ място : по иска с правно осн. чл. 220 КТ и чл.222, ал. 3 КТ - липсва спор, че при прекратяването на ТПО на ищцата при условията на чл.328, ал. 1, т. 10 КТ на ищцата се дължат обезщетения , а и такива работодателят е и начислил.

На последно място : по отношение на акцесорните претенции за присъждане на законна лихва върху главните вземания считано от подаване на исковата молба в съда - 20.07.2023 г. и до окончателното плащане на задълженията и за присъждане на мораторна лихва в размер на законната лихва считано от 01.09.2020 г. до датата преди предявяване на иска - 19.07.2023 г. вкл., основателността на тези претенции е обусловена от нормата на чл. 86, ал.1 ЗЗД и лихви за забавено изпълнение се дължат при условие, че ответникът не е изплатил в срок търсените парични вземания.

Исковите претенции на ищцата, съдът намира изцяло за доказани и по основания и по размер, т.к. по делото е безспорно доказано, че с Постановление на МС № 240/31.08.2020г. за допълнение на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация обнародвано в ДВ, бр. 78/04.09.2020г., в § 3а е разписано в срок до 04-ти септември 2020г., ръководителите на административни структури да определят еднократно нов размер на индивидуалните основни месечни заплати за служителите, увеличен с не повече от 30 на сто от досегашния размер. В ал. 2 е разписано, че определените нови размери на индивидуалните основни месечни заплати влизат в сила от 1 август 2020г. Видно е от текста на ал. 2 на §3а на ПМС 240 , че подзаконовия нормативен акт има ретроактивно действие, макар и да е обнародван на 04.09.2020г.

Съгласно чл. 5, ал. 5 КРБ всички нормативни актове се публикуват и влизат в сила три дни след обнародването им, освен ако в тях е определен друг срок, както в случая. В съответствие с чл.5, ал.5 КРБ, с обратна сила са преуредени отношения, които са съществували преди обнародване на нормата, а към 01.08.2020г. ищцата е била в трудово правоотношение с ответника, поради което и § 3а от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация има действие и по отношение на нея.

С т. 5 от Заповед № РД01-1683/04.09.2020 г., издадена от Директора на *** лицата, които към 04.09.2020 г. са били с прекратено ТПО са изключени от приложното поле на § 3 а от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, поради което и на ищцата като служител при ДСП - Варна -***, не ѝ е било определено и начислено увеличение на възнаграждението ѝ считано от 01.08.2020г. , макар и към 01.08.2020 г. същата да е била в ТПО. Последното изменение на размера на трудовото възнаграждение на ищцата е извършено със Заповед от 20.02.2020 г. на *** като считано от 01.01.2020 г. на ищцата е определена основна месечна заплата от 1095 лв.

Обективно , със създаването на т. 5 в Заповед РД01-1683/04.09.2020 г. Директорът на *** е нарушил подзаконовия нормативен акт, който факт от правна страна е проява на дискриминация, установена с Решение на Комисията за защита от дискриминация, т.к. лицата които са работили при *** , но трудовото правоотношение с тях е било прекратено на осн. чл.328 ал.1 т.10 КТ, не са получили увеличение на трудово възнаграждение, поради изключване от обхвата на приложното поле на подзаконовия нормативен акт .

С оглед горното при ретроактивно действие на § 3 а от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, установеното от Комисията за защита от дискриминация дискриминационно отношение по признак „възраст „ и „обществено положение „ от страна на *** при прилагането на ПМС № 240 / 21.08.2020 г., кредитираното напълно от съда заключение по допуснатата ССчЕ , се налага и извода от правна страна , че за м. август 2020 г. на ищцата и се следва и дължи неплатено трудово възнаграждение от 328.50 лв., обезщетение за неспазен срок за предизвестие в размер на 328.50 лв. , както и доплащане на обезщетение по чл.222, ал.3 КТ, изчислено при съобразяване на 30% увеличение на работната заплата в изпълнение на § 3 а на ПМС 24 / 31.10.2020 г. от 3285.02 лв. Тези размери на неизплатено трудово възнаграждение за последния отработен от ищцата м. август 2020 г. ведно с обезщетенията ѝ се държат, т.к. не се били начислени в разрез с ретроактивното действие на увеличението на заплатата което ѝ се е следвало .

По делото не се твърди посочените по -горе размери на парични вземания да са платени от ответника ***, поради което и с оглед основателността на главните искове и съгласно нормата на чл. 86, ал.1 ЗЗД , ответната страна дължи на ищцата обезщетение в размер на законната лихва върху всяко главно вземане , считано от датата на подаване на исковата молба в съда и до окончателното изплащане на вземането.

Основателността на главните искове и липсата на доказателства и или твърдения от страна на ответника да е погасил паричните вземания налагат и извод, че считано от дата 01.9.2020 г. до датата , предхождаща деня на подаване на исковата молба - 19.07.2023 г. , ответникът дължи и мораторни лихви на ищцата , в размер на законната лихва .

По същество ответникът не е оспорил ССчЕ нито размера на претендираните мораторни лихви . По делото в ССчЕ не е залегнал въпроса за размера на мораторните лихви върху търсените главни вземания, но това не е било и наложително. При ползването на програмния продукт „АПИС- изчислителни системи „ , съдът сам пресметна размерите на мораторните лихви за посочените периоди , като установи ,че върху главниците от по 328.50 лв. мораторните лихви възлизат на по 98.88 лв., а върху вземането в размер на 3285 лв. мораторната лихва възлиза на 988.82 лв.

Воден от принципа на диспозитивното начало, съдът присъжда на ищцата изцяло търсените главни вземания, въпреки разликата съгласно ССчЕ с два лева повече върху обезщетението по чл. 222 , ал.3 КТ и дължимите се по-високи размери на мораторни лихви .

При така изложеното по -горе, съдът уважава изцяло предявените главни и акцесорни вземания.

Изохода на спора обуславя и уважаване на искането на ищцата за присъждане на сторените от нея по делото съдебно - деловодни разноси.

В приобщения по делото на лист 69 -ти Списък по чл.80 ГПК ищцата е посочила само един разход, който желае да ѝ се присъди - сумата от общо 600 лв. адвокатски хонорар . Размера на адвокатския хонорар не е оспорен по реда на чл. 78, ал.5 ГПК, а и плащането в брой е доказано въз основа на приобщения по делото на л. 68 Договор от 12.07.2023 г. , имащ характер на разписка . Претендираните от ищцата съдебно - деловодни разноси за заплащане на адвокатски хонорар съдът намира за установени и доказани и по основание и по размер, поради което и на осн. чл. 78, ал.1 ГПК възлага тези разноси в тежест на ответника .

На следващо място, предвид характера на спора, съдът следва да определи и възложи в тежест на ответника и в полза на съда дължимата се държавна такса по всеки от главните иски, съобразно размерите на исковите - четири процента върху цената на иска, но не по-малко от 50 лв. за един иск (50+50+131,40) - в случая общо 231.40 лв. По акцесорните иски за присъждане на мораторна лихва , съдът определя такса върху сбора от всички акцесорни претенции, а именно - д.т. от 50 лв., с което общия размер на дължимата от ответника държавна такса е равна на 281.40 лв.

И на последно място, при спазване на нормата на чл. 242 , ал.1 ГПК, съдът следва да постанови предварително изпълнение на решението присъждайки дължимо се на ищцата и неизплатено трудово възнаграждение и обезщетения , т.к . нормата на чл.242 , ал.1 ГПК е императивна.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответната страна **А.З. С. П., БУЛСТАТ *****, с адрес: ***** ДА ЗАПЛАТИ** на ищцата **И. К. Р., ЕГН *******, с постоянен адрес : *******, **следните парични вземания :**

СУМА в размер на **328,50 лв.**, представляваща остатък от дължимо **трудова възнаграждение** за положен труд през м.08.2020 г.; **СУМА** в размер на **76,75 лв.**, представляваща **мораторна лихва** за забава върху сумата от 328.50 лв. за периода от 01.09.2020 г. до датата на подаване на исковата молба - 19.07.2023 г. вкл., **ведно със законната лихва** върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - **20.07.2023 г.**, до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.128 , т.2 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД;**

СУМА в размер на **328,50 лв.**, представляваща остатък от дължимо **обезщетение за неспазен срок на предизвестие** при прекратяване на трудовото правоотношение; **СУМА** в размер на **88,99 лв.**, представляваща **мораторна лихва** за забава върху сумата от 328.50 лв. за периода от 01.09.2020 г. до датата на подаване на исковата молба - 19.07.2023 г. вкл.,

ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - **20.07.2023 г.**, до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.220 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД и**

СУМА в размер на **3285,00 лв.**, представляваща остатък от дължимо обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, **СУМА** в размер на **889,94 лв.**, представляваща мораторна **лихва** за забава върху сумата от 3285.00 лв. за периода от 01.09.2020 г. до датата на подаване на исковата молба - 19.07.2023 г. вкл., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - **20.07.2023 г.** до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.222, ал.3 КТ и чл. 86, ал.1 ЗЗД.**

ОСЪЖДА ответната страна **А. З. С. П., БУЛСТАТ *****, с адрес: ***** ДА ЗАПЛАТИ** на ищцата **И. К. Р.**, ЕГН *********, с постоянен адрес : ***** СУМАТА** от общо **600.00 лв.** - сторените от ищцата **съдебно - деловодни разноси** пред настоящата инстанция за адвокатски хонорар, **на основание чл. 78, ал.1 ГПК.**

ОСЪЖДА А. З. С. П., БУЛСТАТ ***, с адрес: ***** ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Районен съд Варна в полза на бюджета на съдебната власт **СУМАТА** в размер на **281.40 лв.**, представляваща сбора от дължими държавни такси, **на основание чл. 78, ал. 6 ГПК и чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.**

ПОСТАНОВЯВА на основание **чл. 242, ал.1 ГПК** предварително изпълнение на Решението в **частите**, в които съдът е присъдил неизплатено трудово възнаграждение на ищцата и обезщетения за работа .

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните по делото чрез процесуалните ѝм представители .

Съдия при Районен съд – Варна: _____